

*Бірюков Р. М.,
кандидат юридичних наук
заступник начальника департаменту
Національної поліції України*

ФОРМУВАННЯ ЄВРОПОЛУ ЯК ВІДПОВІДЬ НА ВИКЛИКИ МІЖНАРОДНОМУ ПОЛІЦЕЙСЬКОМУ СПІВРОБІТНИЦТВУ В 1980-Х–1990-Х РОКАХ

Анотація. У статті розглядаються правові та інституційні передумови формування Європолу як органу міжнародного поліцейського співробітництва в Європі. Досліджуються недоліки Групи ТРЕВІ як попередника Європолу та визначаються політичні передумови для руху від цієї Групи до Європолу, зокрема падіння Залізної завіси, створення та розширення ЄС та укладання ряду міжнародних угод, зокрема Єдиного європейського акту та Шенгенської угоди. Досліджуються позиції держав щодо створення Європолу та консолідація цих позицій, зокрема через необхідність дати відповідь на нові виклики, такі як загроза наркозлочинності.

Розглядаються стадії, які пройшли переговори між державами в процесі створення Європолу. Підкреслюється, що ці стадії визначалися зростаючою взаємозалежністю між державами в процесі європейської інтеграції. Виявляються особливості внутрішньодержавних систем органів поліції, що впливали на позиції держав в переговорному процесі. Простежуються впливи політизації та професіоналізації структур поліцейського співробітництва на процес розвитку міжнародного поліцейського співробітництва в Європі.

Наголошується на практичній відсутності альтернатив розвитку міжнародного поліцейського співробітництва в Європі окрім інституціоналізації структур у спосіб, яким це було зроблено з Європолем. Вказується, що шлях формування інституціоналізованої європейської структури був єдиною реальною можливістю відповісти на виклики, що постали у зв'язку з поширенням транскордонної організованої злочинності у досліджуваний період. Зокрема, це проявилось в потребі у розширенні інформаційного обміну, що міг був здійснений через централізований орган.

Розглядаються альтернативні пропозиції, що не були прийняті переважно через відсутність політичної волі держав-учасниць ЄЕС та ЄС та побоювання дублювання та перетинання функцій. Виявляються преференції держав щодо використання альтернативних майданчиків, таких як Інтерпол та пояснюється інституційний вибір європейських держав на користь Європолу, що був викликаний потребою в глибшій інтеграції міжнародного поліцейського співробітництва на європейському рівні.

Ключові слова: міжнародне поліцейське співробітництво, поліцейська інтеграція в Європі, управління внутрішньою безпекою ЄС, Група ТРЕВІ, Європол.

Постановка проблеми. Шлях до формування Європолу як структури міжнародного поліцейського співробітництва в Європі зайняв майже 20 років. Від нестійких міждержавних структур, таких як Група ТРЕВІ та Група Помпиду міжнародне

поліцейське співробітництво еволюціонувало в інституціалізовану організацію з широким набором повноважень. Цьому сприяли такі події, як падіння Залізної завіси, та на нього впливали нові загрози, такі як наркотична злочинність, що призвело до формування практичних передумов для створення Європолу напочатку 1990-х років.

Метою дослідження є виявлення правових, політичних та практичних передумов формування структур міжнародного поліцейського співробітництва в Європі, зокрема Європолу, наприкінці 1980-х-початку 1990-х років.

Стан опрацювання проблематики розвитку міжнародного поліцейського співробітництва в Європі в досліджуваний період важко назвати задовільним. У вітчизняній літературі відсутні навіть початкові розвідки з даного питання. У зарубіжній літературі можна виділити ряд авторів, що дослідили політичну та інституційну історію інститутів міжнародного поліцейського співробітництва в Європі в досліджуваний період, серед яких можна виділити роботи Й. Фрідрікса, Х. Буша, В. Бруггемана. Водночас, комплексне дослідження вказаних питань досі відсутнє. Дана стаття є спробою подолати цю прогалину в дослідженнях.

Виклад основного матеріалу. Після приблизно десятиліття існування Групи ТРЕВІ розпочалася дискусія щодо форми та організації європейського поліцейського співробітництва. Зокрема, міністри дебатували щодо раціоналізації та подальшої інституціоналізації, в тому числі, можливого створення постійного секретаріату та розширення функціонального охоплення Групи. Починаючи з 1985 року деякі з них навіть вимагали створити повністю нову організаційну структуру для спільної боротьби з міжнародним тероризмом та організованою злочинністю в ЄЕС. В цей час самі Спільноти переживали стрімкі зміни в різних сферах, що створило відчуття втрати контролю та посилило функціональний тиск для сумісної роботи. До 1986 року ЄЕС включав 12 держав-учасниць, а в 1995 році планувалося довести їхню кількість до п'ятнадцяти. В тому ж 1985 році було підписано Шенгенську угоду [1], що фактично усунуло внутрішні кордони. Менш ніж через рік був підписаний Єдиний європейський акт [2], що зняв нові обмеження в завершенні формування внутрішнього ринку та заклав основи для політичного та валютного союзу, а також для формування проекту єдиної європейської валюти.

Інші неочікувані події, такі як падіння Берлінського муру та Залізної завіси в 1989 року з подальшим розвалом Радянського Союзу в 1991 році підкреслили необхідність спільної роботи у все більш взаємопов'язаних ЄЕС, що призвело до перетво-

рення Спільнот на Європейський Союз в 1992 році. Недивно, що Європейська Рада на засіданні 28–29 червня 1991 року в Люксембурзі вирішила суттєво розширити співробітництво в сфері правосуддя та внутрішніх справ [3] та погодилася на створення Центрального європейського управління кримінальних розслідувань, що в перспективі призвело до запуску проекту Європолу в 1999 році. Однак, цей процес, як і у випадку з Групою ТРЕВІ не був простим та прямим. На відміну від останньої, де три держави-учасниці явно відіграли найбільшу роль в створенні нової структури, тут жодна держава, за виключенням Німеччини, явно не підтримала і не відіграла проактивної ролі в процесі.

Перша стадія запуску Європолу розпочалася в 1980-х, коли Італія запропонувала консолідувати різні формати співробітництва в єдиній структурі Європейського офісу кримінальної розвідки (European Criminal Intelligence Office) [4]. Хоча ця ініціатива виявилася провальною, держави-учасниці почали все більш активно обговорювати необхідність формального поєднання сил у боротьбі з наркозлочинністю. В цьому контексті були здійснені важливі кроки для посилення європейської координації, в тому числі, через централізацію та професіоналізацію. Кульмінацією першої стадії процесу створення Європолу стала британська пропозиція зустрічі міністрів держав-учасниць Групи ТРЕВІ в квітні 1989 щодо створення національних підрозділів боротьби з наркозлочинністю як попередників відповідного європейського органу. Хоча національні органи були створені швидко, дискусія щодо європейського підрозділу була відкладена [5, с. 301].

Преференції та інтеграційна динаміка визначила другу фазу створення Європейського поліцейського управління. Спираючись на досягнення другої половини 1980-х років, німецький канцлер Гельмут Коль планував добитися створення Європолу на зустрічі Європейської Ради в червні 1991 року, де він представив далекосяжну практичну пропозицію щодо співробітництва в сфері правосуддя та внутрішніх справ ЄС [6]. Незважаючи на формальний консенсус щодо потреби в інтенсифікації співробітництва, держави-учасниці не змогли домовитися щодо деталей такої організації. Відповідно, друга фаза відзначилася переговорами щодо обсягу та повноважень потенційного Європолу, а також попередніми альтернативними угодами, такими як запуск Підрозділу Європолу з боротьби з незаконним обігом наркотиків.

Остання фаза створення Європолу тривала від підписання Конвенції про Європол в 1995 році [7] до початку його діяльності в 1999 році. В рамках цієї фази відбувалися переговори щодо імплементації Конвенції, в тому числі, обговорення початкової структури Європолу, його компетенцій та повноважень. Коли Європол нарешті почав роботу 1 липня 1999 року, він представляв собою результат майже десятиліття переговорів та зближення різних національних преференцій.

Взаємозалежність відіграла тут особливо важливу роль, що призвело до пристосування преференцій держав на користь співробітництва на рівні ЄС, а ведучі держави запропонували свою підтримку європейській інтеграції в сфері внутрішньої безпеки та поліцейського співробітництва. Національні системи та внутрішні культури безпеки та поліцейської діяльності відіграли допоміжну роль в інтеграції державних преференцій. Обсяг в якому політична система була сумісною з європейським порядком управління, безумовно, робив відповідний

уряд більш або менш відкритим для співробітництва з ЄС в цій чутливій сфері. Аналогічним чином, питання про те, чи політика держави традиційно слідувала внутрішній традиції централізації та інтеграції робило суттєвий внесок в преференції держав на користь європейської інтеграції та координованої діяльності.

Структурна будова внутрішньодержавних культур управління національною безпекою, таким чином, суттєво полегшувала професіоналізацію співробітництва в Спільнотах. Політизація цього питання, безумовно, підвищувала політичний тиск та часто посилювала державні позиції на користь європейських колективних дій. Однак, самої політизації було недостатньо для довготривалого впливу на вироблення політики. Коли не вистачало інших факторів, політизація сама по собі не могла достатньо вплинути на преференції держав та створити позитивні результати інтеграції. Аналогічно, внутрішньодержавні та міжнародні актори не могли справити сутнісного та довготривалого впливу на преференції держав-учасниць ЄС.

Ініціатива та кінцеві рішення щодо просування європейського поліцейського співробітництва походили з вищих політичних рівнях, а вплив з боку національних виконавчих та безпекових органів та суттєво розрізнявся в залежності від держави та її внутрішньої системи. Аналогічно, супранациональні актори не впливали на позиції держав-учасниць Спільнот. Європейське поліцейське співробітництво продовжувало відбуватися, переважно, в міжурядовому та неформальному форматі поза мережею Спільнота та не передбачало регулярної участі інституцій ЄС. Лише після підписання Маастрихтського договору, а особливо після ухвалення правових інструментів, що утворили Підрозділ Європолу з боротьби з незаконним обігом наркотиків та власне сам ЄВРОПОЛ, Європейська Комісія почала відігравати помітну роль. Тим не менш, в 1990-х роках вплив цих структур залишався обмеженим. Хоча внутрішньодержавні та міжнародні актори змогли посилити підтримку національних преференцій, вони не справляли суттєвого впливу на держави-учасниці при створенні Європолу.

Розглянемо ці та інші питання більш докладно. Під час зустрічі міністрів внутрішніх справ держав-учасниць Групи ТРЕВІ 20 червня 1985 року, міністр внутрішніх справ Італії Оскар Луїджи Скальфаро формально представив пропозицію щодо створення нового європейського органу для централізації існуючих європейських форматів поліцейського співробітництва [8].

Документ Скальфаро передбачав створення постійного секретаріату на європейському рівні для того, аби координувати діяльність Групи ТРЕВІ та Групи Помпиду (Групи зі співробітництва у боротьбі проти зловживання наркотиками та їх незаконного обігу) [9]. Далекосяжна інституціоналізація цієї пропозиції стає очевидною з урахуванням того, що вона потягнула за собою створення централізованих баз даних та спільних слідчих груп. Аналогічно, її функціональний обсяг був доволі широким, охоплюючи тероризм, транснаціональну організовану злочинність та наркозлочинність. Отже Італія виступила не тільки за зближення різних відмінних структур, але й запропонувала просувати європейську інтеграцію. Цей тим мислення ілюструє зростання уваги до взаємозалежності в галузі європейського співробітництва, яка не існувала до створення Групи ТРЕВІ.

Незважаючи на загальну максималістську преференцію Італії щодо європейської інтеграції та переговорів про Маа-

стрихтський договір, ця держава до того не була проактивною у вказаній сфері навіть в рамках Групи ТРЕВІ [10, с. 27]. Однак, в 1980-х політизація та зростання взаємозалежності почали справляти тиск на італійський уряд. Вони переважно виникли через терористичну активність, контрабанду наркотиків та національну поліцейську практику.

Більшість європейських держав скоро зіткнулися з правовими складнощами, що походять з відмінностей в національних правових системах [11, с. 74]. Це особливо вірно для випадку Італії, де конституційні обмеження та безпекова культура ускладнили італійським політикам та офіцерам поліції імплементацію європейських вимог [12, с. 17]. Хоча італійська преференція в 1980-х мала пріоритетом глобальний підхід до боротьби з контрабандою наркотиків через Європол, її децентралізована система управління безпекою ускладнювала співробітництво навіть національних органів. Організаційна та адміністративна потреба на операційному рівні у професіоналізації каналів співробітництва, що виникали, зробила додатковий внесок у виникнення італійської преференції в бік централізації. Коли в 1970-х роках була започаткована Група ТРЕВІ, італійська поліцейська система та система управління внутрішньою безпекою була достатньо децентралізованою через відсутність політичного консенсусу [13, с. 55]. Крім того, національна правова культура з питань кримінального права підірвала італійську преференцію в бік транскордонного співробітництва.

Це частково пояснює чому Німеччина та Сполучене Королівство, а не Італія (чи Франція з її триваючою реформою децентралізації) взяли на себе ініціативу в запуску європейського поліцейського співробітництва в 1970-х. В обох країнах існував міжпартійний консенсус щодо боротьби з тероризмом, а їхні поліцейські системи розвивалися в бік більш централізованої координації [14, с. 38]. На противагу цьому, Італія мала відповідний внутрішньодержавний тренд пізніше в світлі політизації. Зміни в її доволі децентралізованій системі безпеки та культурі зрештою дозволили зсунути національну преференцію в бік європейського поліцейського співробітництва та централізації.

Хоча взаємозалежність в боротьбі з тероризмом та наркозлочинністю вже створювала суттєвий функціональний тиск в бік колективних дій, зростаюче усвідомлення обох тем на національному рівні може пояснити чому Італія зрештою діяла у відповідності до своєї преференції та запропонувала амбітний план інституціоналізації співробітництва шляхом інтеграції багатьох ініціатив в рамках Групи ТРЕВІ. Тож рівень Європейських Спільнот надав Італії можливість сигналізувати про готовність до дій з урахуванням внутрішнього занепокоєння.

Відсутність альтернативних варіантів співробітництва на міжнародному рівні та зростаюча взаємозалежність зсунули преференцію Італії від ідеї про глобальне співробітництво в бік все більш прагматичної позиції, в рамках якої вона почала визнавати переваги європейського підходу. З одного боку, глобальне співробітництво в 1980-х роках ще недостатньо виконувало свої задачі. Інтерпол не зміг подолати перешкоди, які вже розчарували держави-учасниці ЄС в 1970-х роках, а також не зміг суттєво еволюціонувати, аби продемонструвати переваги співробітництва саме з ним [15, с. 24].

Хоча Італія раніше із сумнівом та пасивністю ставилася до ініціатив ЄС в боротьбі з тероризмом, вона почала сприймати європейський формат прагматичніше. В цьому контексті, висо-

кий рівень зовнішньої та внутрішньої взаємозалежності зрештою сформував її преференцію в напрямку створення централізованої структури з метою раціоналізації співробітництва. Як і багато держав-учасниць ЄС, Італія переживала поступове, але постійне зростання організованої злочинності та діяльності транснаціональних злочинних груп в 1980-х роках та явно виражала занепокоєння щодо втрати державного контролю в ході європейської інтеграції. Тож не дивно, що ці аргументи були включені в документ Скальфаро в 1985 році. Італійська пропозиція з'явилася посеред триваючої дискусії щодо необхідності розширити функціональний обсяг Групи ТРЕВІ, що була започаткована Німеччиною в 1980-х роках. В результаті цієї дискусії була створена, зокрема, група ТРЕВІ 3 [16, с. 43].

Документ Скальфаро, навпаки, не був реалізований. Це відбулося на тлі зростання робочих груп в рамках Групи ТРЕВІ на різних рівнях та зростання зовнішніх і внутрішніх взаємозалежностей між державами-учасницями ЄС, коли наднаціональне політичне підприємництво поступилося прагматичній професоналізації існуючих мереж співробітництва та бюрократії. Органи безпеки та поліції демонстрували інтерес до переваг централізованого органу так, як він був описаний в італійській пропозиції. Наприклад, міністерство внутрішніх справ ФРН сигналізувало про свій інтерес до інтенсифікації інформаційного обміну через постійний секретаріат в галузі боротьби з тероризмом. Одночасно Німеччина висловила підтримку італійській пропозиції та виступила за інституціоналізацію співробітництва у боротьбі з організованою злочинністю. Вона навіть вимагала піти далі, ніж створення секретаріату, та утворити окреме європейське поліцейське співробітництво. Тож рішення європейських урядів не реалізувати документ Скальфаро демонструє, що вплив внутрішньодержавних політичних підприємців залишався обмеженим.

Таким чином, ані функціональний тиск, спрямований на спрощення та кращу координацію співробітництва в рамках спільноти, ані внутрішньодержавне політичне підприємство, що підштовхувало до формалізації, не змогли уніфікувати поліцейське співробітництво в 1985 році. Документ Скальфаро провалився через небажання держав-учасниць приймати його та внаслідок загальної відсутності політичної волі.

Зокрема, Німеччина була стурбована створенням ще одного органу, що могло призвести до здвоєння та перетинання функцій. Відповідно, вона виступила за розширення Групи ТРЕВІ. Аналогічний скептицизм проявляла Франція, особливо у тому, що стосувалося потенційного впливу на національні компетенції, якщо б інформаційний обмін став більш централізованим в запропонованому секретаріаті ТРЕВІ. Більшість держав-учасниць воліли концентруватися на триваючих ініціативах співпраці, ніж на створенні додаткових ініціатив та явно висловлювали свої преференції. Франція віддавала перевагу Інтерполу, в той час як Сполучене Королівство – Групі Треві та протидіяла подальшій формалізації [17, с. 77].

Це може видаватися дивним з огляду на зростаючий тиск взаємозалежності між державами-учасницями ЄС, особливо з боку міжнародного тероризму та організованої злочинності, а також зі зростанням визнання проблематики наркозлочинності. Європейські уряди зіткнулися потребою в професіоналізації існуючого співробітництва, особливо для того, аби підвищити операційну ефективність та ефективність транскордонного відомчого співробітництва.

Можливим поясненням відсутності підтримки італійської пропозиції може бути невідповідність між перевагами держав щодо вертикальної інтеграції. Можливо, тиск взаємозалежності на держави-учасниці і був сильним і сприяв європейському поліцейському співробітництву, однак ця зростаюча взаємозалежність ще не досягла достатнього рівня, аби переконати держави-учасниці в потребі глибокої інтеграції. Хоча Група ТРЕВІ на той момент існувала вже десятиліття та на практиці була тісно пов'язана зі структурою Спільнот, вона формально залишалася за межами ЄС. Більше того, Група ТРЕВІ так і не зробилася головним форумом співробітництва європейських держав. Звісно, вона була безпрецедентним постійно зростаючим форматом співробітництва. Однак, в середині 1980-х різні держави та окремі внутрішньодержавні органи продовжували мати своїм пріоритетом співробітництво в рамках Інтерполу та двосторонніх мереж повсякденного співробітництва [8].

Висновки. Виникнення Європолу було не одномоментним процесом, а наслідком тривалого розвитку та дискусій між європейськими державами. Ідея організації формувалася поступово в обговореннях між Італією, Німеччиною, Сполученим Королівством, Францією та іншими державами. Зокрема, це обговорення стосувалося необхідності нової організації та її формату. Зрештою, вирішальним стало формування комплексної взаємозалежності між майбутніми державами-учасницями, що зробило шлях до формування Європолу безальтернативним.

Література:

- Schengen Agreement and Convention, 1985. URL: <https://eur-lex.europa.eu/EN/legal-content/glossary/schengen-agreement-and-convention.html> (дата звернення: 18.08.2024).
- Єдиний європейський акт, 1986. URL: https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/994_028#Text (дата звернення: 18.08.2024).
- European Council Luxembourg 28 and 29 June 1991 Presidency Conclusions. URL: https://www.consilium.europa.eu/media/20528/1991_june_-_luxembourg_eng_.pdf (дата звернення: 18.08.2024).
- Matiz S. Criminal Intelligence in the Fight Against Organized Crime in Italy. Charles University. URL: <https://dspace.cuni.cz/bitstream/handle/20.500.11956/177555/120430130.pdf?sequence=1&isAllowed=y> (дата звернення: 18.08.2024).
- Stockley D. National Drugs Intelligence Unit. *Police Journal*. 1988, Vol. 61, Issue 4. P. 295-303.
- Address given by Helmut Kohl on the outcome of the Maastricht European Council, 13 December 1991. URL: https://www.cvce.eu/content/publication/2002/2/22/12090399-dc71-42ee-8a3d-daf2420c0a9a/publishable_en.pdf (дата звернення: 18.08.2024).
- Convention based on Article K.3 of the Treaty on European Union, on the establishment of a European Police Office (Europol Convention). URL: <https://eur-lex.europa.eu/legal-content/EN/TXT/?uri=CELEX%3A41995A1127%2801%29> (дата звернення: 18.08.2024).
- Hänni A. Prequel To The Present – Multilateral Clubs And The Secret history Of International Counterterrorism Cooperation in Western Europe, 1969-1989. URL: <https://www.nsf-journal.hr/NSF-Volumes/Focus/id/1245> (дата звернення: 19.08.2024).
- Права людини – центральне місце в антинаркотичній політиці: Група Помпиду відзначає 50-річчя. URL: <https://www.coe.int/uk/web/kyiv/-/human-rights-at-the-heart-of-drug-policies-the-pompidou-group-s-50th-anniversary> (дата звернення: 19.08.2024).
- Bruggeman W. ...on Europol's past and Future. *Looking Back, Moving Forward: One Hundred Meetings of the Europol Management Board*. Luxembourg: Publications Office of the European Union, 2016. P. 26-30.
- Nadelmann E. The Internationalization of Police Cooperation in Western Europe. Pennsylvania: Pennsylvania University Press, 1993. 476 p.
- McDonald W.F. Politics, Criminal Prosecution and the Rationalization of Justice: Italy and the United States. *International Journal of Comparative and Applied Criminal Justice*. 1990, No 14(1). P. 15-25.
- Hof T. Staat un Terrorismus in Italien 1969-1982. Munich: Oldenbourg Verlag, 2011. 294 p.
- Busch H. Grenzenlose Polizei? Neue Grenzen und polizeiliche Zusammenarbeit in Europa. Münster: Westfälisches Dampfboot, 1995. 514 p.
- Marotta E. On Europol's prehistory. *Europol, 1998-2016. Looking Back, Moving Forward: One Hundred Meetings of the Europol Management Board*. Luxembourg: Publications Office of the European Union, 2016. P. 24-26.
- Rupperecht R. Internationalization of Police Cooperation in Western Europe: The German Perspective. *The Internationalization of Police Cooperation in Western Europe* / C. Fijnaut (ed.). Arnhem: Gouda Quint, 1993. P. 41-48.
- Anderson M. The French Police and Cooperation in Western Europe. *The Internationalization of Police Cooperation in Western Europe*. C. Fijnaut (ed.) Arnhem: Gouda Quint, 1993. p. 49-84.

Biriukov R. The formation of europol as a response to the challenges of international police cooperation in the 1980s and 1990s

Summary. The article examines the legal and institutional prerequisites for the formation of Europol as a body of international police cooperation in Europe. The shortcomings of the Trevi Group as the predecessor of Europol are investigated and the political prerequisites for the movement from this Group to Europol are determined, in particular the fall of the Iron Curtain, the creation and expansion of the EU and the conclusion of a number of international agreements, in particular the Single European Act and the Schengen Agreement. The positions of states regarding the creation of Europol and the consolidation of these positions are studied, in particular due to the need to respond to new challenges, such as the threat of drug crime.

The stages of negotiations between states in the process of creating Europol are considered. It is emphasized that these stages were determined by the growing interdependence between states in the process of European integration. Peculiarities of the internal systems of police bodies that influenced the positions of the states in the negotiation process are revealed. The effects of politicization and professionalization of police cooperation structures on the process of development of international police cooperation in Europe are traced.

Emphasis is placed on the practical absence of alternatives to the development of international police cooperation in Europe other than the institutionalization of structures in the manner in which it was done with Europol. It is indicated that the way of forming an institutionalized European structure was the only real opportunity to respond to the challenges that arose in connection with the spread of cross-border organized crime in the studied period. In particular, this was manifested in the need to expand information exchange, which could be carried out through a centralized body.

Alternative proposals that were not accepted mainly due to the lack of political will of the EEC and EU member states and fears of duplication and overlapping of functions are being considered. The preferences of states regarding the use of alternative platforms, such as Interpol, are revealed and the institutional choice of European states in favor of Europol is explained, which was caused by the need for deeper integration of international police cooperation at the European level.

Key words: international police cooperation, police integration in Europe, EU internal security management, TREVI Group, Europol.